

περάσματα/ crossings

Χαρτογραφήσαμε τις σειρές και τις ποικιλίες των αλληπάλληλων περασμάτων. Διασχίζοντας ένα τμήμα του ουρανού της Ανατολικής Μεσογείου χωρίς να σκεφτούμε καθόλου πως κάποια στιγμή θα γυρίσουμε πίσω. Διασχίζοντας την απόσταση έως το μέτωπο του θαλάσσιου καναλιού στο Πόρτσαιντ, επειδή, αποφασίσαμε, πως πρέπει να εξασκήσουμε τον εαυτό μας στα μεγάλα διαστήματα ζωής εκεί όπου ποτέ δεν φανταστήκαμε πως θα μπορούσαμε να κατοικήσουμε. Διασχίσαμε ένα δρόμο, τη νύχτα, το κανάλι, πολλές φορές για την ίδια την εμπειρία του γεγονότος. Διασχίσαμε ένα πεδίο σχέσεων και φτιάξαμε σταθερές γέφυρες που θα χαιρετήσουν την επιστροφή μας. Διασχίσαμε το μήκος μιας αίθουσας που έχασε τις διαστάσεις της και εκτάθηκε στο άπειρο. Γέμισε με ερωτηματικά, με συζητήσεις, με χαιρετισμούς και διαβεβαιώσεις για την επιθυμία όσων βρίσκονταν εκεί να παραμείνουν όλη τη νύχτα, την αυγή, έως το απόγευμα και να αποδώσουν ένα αποτέλεσμα στην πόλη που υπερασπίζει ένα πέρασμα πολιτισμών και δυνατοτήτων. Ονομάσαμε πέρασμα τον ήσυχο διάλογο που περιείχε λεπτομέρειες για τις ζωές δύο ανθρώπων. Εντοπίσαμε ένα πέρασμα μέσα στο δίκτυο της πόλης και σχεδιάσαμε την πολύτιμη γραμμή που θα το κρατήσει ζωντανό στη μνήμη για αρκετό καιρό. Ωσπου να σχεδιάσουμε και πάλι την επιστροφή μας και να διασχίσουμε τη θάλασσα έως εδώ. Εγκαταλείψαμε τις καθημερινές επιθυμίες και εξοπλίσαμε τον στοχασμό προσπαθώντας να εντοπίσουμε, να βεβαιώσουμε και να αποδώσουμε ένα ταιριαστό νόημα στα στιγμιότυπα που κατέκλυσαν το πεδίο του ταξιδιού. Την μορφία του βαδίσματος ενός ανθρώπου καθώς διασχίζει το δρόμο, το νεύμα του ναύτη από το πλοίο που κατευθύνεται στην ανατολή, τις νέες λέξεις που έχουμε ήδη απομνημονεύσει για τον ερχομό της ημέρας, τις σταγόνες του νερού στην προκουμαία, το θόρυβο της μηχανής καθώς διασχίζουμε τον δρόμο προς το Κάιρο τη νύχτα. Τα περάσματα απαιτούν την υποταγή του εαυτού στον χρόνο τους, απαιτούν την εγκατάλειψη των βεβαιότητων που μεταφέρουμε, απαιτούν όλα όσα νομίσαμε πως αποτελούν τον εαυτό μας.

We have mapped multiple and various crossings. While we were flying over the sky of the Mediterranean Sea. Leaving no traces to guide us back again. While we were driving the distance to the waterfront of the canal of Port Said, because we have, long before, decide that we will exercise ourselves leaving into places we have never though we could. We have crossed a road in the night, then we have crossed the canal, again and again, to experience the process. We have penetrate into a field of relations and build powerfull bridges to pass through in our return. We have walked the length of a room that deprived its dimensions and extended to infinity. The room was filled with questions, conversations, greetings and assurances that everybody is willing and desire to stay for the length of the night, the pass of the dawn, late next afternoon, until we all will deliver a result to the city defenting this passage of cultures and possibilities. We have had called "a passage" the calm dialogue containing details about the lives of two people. We have locate another passage into the network of the city and design this valuable line that will keep it sparkling in memory. Until our return in this place. This time, crossing the sea.

We have abandoned the ordinary desires and launch ourselves to meditation aiming to locate, to define and fit the appropriate meaning to all snapshots that fill the field of our journey. The beauty of that unknown man crossing a road, the signaling of a sailor from that ship flowing to the far East, the new words we have already learn by hart naming the coming of the day, the water drops on the waterfront, the heavy noise of the machine as we running over the road toward the city of Al Kahira. Crossings demand the obedience of self to their time length, demand the abandonment of that feeling of confidence that describes well our western self. The crossings demand everything we thought that form ourselves.

